

หวงรัก

บทที่ 49

ภูริ ต้องแปลกใจที่มณฑิรามาทาถึงที่ทำงานในวันรุ่งขึ้น

“มณฑิรามาทาเรื่องฟ้าคะ ฟ้ากลับบ้านหรือยัง”

ชายหนุ่มสั่นหน้า สีหน้าหม่นหมองกลัดกลุ้ม “ผมจะไปแจ้งความละ คุณมณฑิรามาทาช่วยบอกกณาทด้วย”

“พีณาทคงจะไม่ขัดข้องหรอกคะ”

“เขาพูดอะไรเกี่ยวกับฟ้าบ้างหรือเปล่าครับ มีทางที่ฟ้าจะไปอยู่ที่ไหนกับใครไหม” ชายหนุ่มถาม

“พีณาทเชื่อว่าฟ้าองคุณภูริ... พออารมณ์ดีก็จะกลับมาเอง”

“ทำไมกณาทช่างมองโลกในแง่ดีจังเลย หรือว่าไม่เป็นห่วงฟ้า”

มณฑิรารู้ดีว่ากณาทกำลังมีความทุกข์อย่างมากมาย เพราะหญิงสาวผู้หายตัวไป แต่กลับตอบด้วยรอยยิ้มหยาดหวาน

“มีแต่คุณภูริคนเดียวเท่านั้นแหละ ที่เป็นห่วงฟ้าจนจะเป็นโรคประสาทไปแล้ว... ไม่น่าเชื่อเลย เป็นเอาமாகๆ จริงๆ ไม่รู้ว่าเพื่อนเรามีดีอะไรนักหนา”

“คุณมณฑิราเคยได้ยินไหมที่เขาพูดกันว่าคนบางคนเกิดมาเพื่อชดใช้ให้แก่บางคน ผมคงเกิดมาเพื่อชดใช้ให้ฟ้า... คอยเป็นห่วงเป็นกังวลถึงอยู่ตลอดเวลาโดยที่เขาไม่ได้มีจิตใจให้เลย”

“แปลว่ายอมรับแล้ววาร์กฟ้า”

“ผมไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับใครมาก่อนเลย” ชายหนุ่มสารภาพ

มณฑิรา อุดเจ็บปวดไม่ได้ แต่ก็ป็นรอยยิ้มแนบเนียน

“แล้วฟ้าก็ช่างใจร้าย หนีไปอีกจนได้”

“แต่ถ้าหากว่าเขาไม่ได้หนีล่ะ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นจริงๆ ละครับ”

หญิงสาวทำสีหน้าคล้ายเวทนา “ใครจะมาทำอะไรฟ้าล่ะคะ คุณก็ช่างคิดมากไปจริงๆ ฟ้าเขาไม่สบายใจก็เลยหลบไป

ประเดี๋ยวพอรู้สึกดีขึ้นก็กลับมาเองนั่นแหละ”

ชายหนุ่มสั่นหน้าอย่างไม่เห็นด้วย ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง อย่างน้อยเธอก็จะต้องทิ้งข้อความไว้ และเสื้อผ้าเครื่องใช้ของเธอและลูกจะต้องหายไปบ้าง แต่เน่ทุกอย่างยังคงถูกทิ้งอยู่

“ถึงอย่างไรผมก็จะไปแจ้งความ”

“ถ้าคุณไม่กลัวจะตกเป็นข่าวก็ตามใจ” เธอพูดเจือหัวเราะ

“จะได้ตั้งกันละคราวนี้”

“ผมไม่แคร์หรอก”

“มณฑิราใจช่วยคะ... แต่ว่ามณฑิรามีอะไรอย่างหนึ่งอยากจะขอให้คุณภูริช่วยเหมือนกัน คุณภูริจำสร้อยที่ฟ้าให้มณฑิราใส่ได้ไหมคะ มันเกิดขาดขึ้นมา มณฑิราไปซ่อม ยัยเจ้าของร้านเกิดจะเรื่องมากไม่ยอมคืนให้ เขาคงสงสัยว่าสร้อยนั้นมาอยู่กับมณฑิราได้ยังไงกระมัง ถ้าคุณภูริโทรไปอธิบายก็คงจะหมดปัญหา”

“สร้อยนั้นออกจะแข็งแรง มันขาดได้ยังไงครับ”

เธอหัวเราะขวยเขิน “ก็พีณาทนั่นแหละคะ ใจร้อน....”

ชายหนุ่มพอจะเดาได้ หัวเราะรื่นรมย์ไปกับเธอ

“ได้ซีครับ ขอเบอร์โทรศัพท์ที่ร้านให้ผมด้วย ”

เธอรีบจดให้

ชายหนุ่มอดแหย่ไม่ได้ “สร้อยนั้น ไม่ใช่เพื่อแลกกับกณาทหรือครับ คุณมณฑิราเคยบอกผมอย่างนั้น”

“แหม มณฑิราพูดเล่นต่างหากล่ะคะ”

“ถ้าผมขอให้คุณเก็บไว้ทั้งสองอย่างล่ะ”

ประกายตาของหญิงสาววาววับ “ยินดีอย่างยิ่งเลยคะ มณฑิราสัญญาว่าจะรักษาไว้อย่างดี ไม่ให้ไปวุ่นวายกับใครอีกเลย ”

“จริงๆ นะครับ” เขาคาดคั้น

เธอหัวเราะ “จะรักษาไว้สุดชีวิตเลยคะ”

อรระออ มาเคาะประตูห้องก่อนที่จะเปิดประตูเข้ามาอย่างไม่แน่ใจ แปลกใจที่เห็นมณฑิรากำลังหัวเราะเบิกบาน

“คุณมณฑิราแว่มาถามถึงฟ้า” ภูริบอกเธอ

“ไม่มีใครรู้ว่าฟ้าอยู่ที่ไหนจริงๆ หรือคะ” หญิงสาวถามอย่างวิตกกังวล มณฑิราตอบว่า

“ยังไม่มีใครรู้เลยคะ”

“ทำไมพีณาทถึงเลิกกับฟ้า” เธอตั้งคำถามที่ทำให้อีกสองคนต้องมองหน้ากัน “ฟ้ารักพีณาท... อรุ”

“ไม่เอาหน้าคุณอร อย่าเอาเรื่องของคนอื่นมาเป็นอารมณ์เลย”

ภูริทำเสียงปลอมแม้จะขัดเคืองอยู่ลึกๆ ความจริงที่ว่าฟ้ารุ่งรักใครเป็นสิ่งทีบาดหัวใจเขามาตลอด

“ในโลกนี้ เรื่องที่คาดไม่ถึงเกิดได้ทุกวัน เอาอะไรแน่ไม่ได้หรอกคะ” มณฑิราขยับตัวลุกขึ้น “มณฑิราบอกคุณดีกว่า ถ้าคุณภูริ

พบฟ้าแล้ว ช่วยบอกให้ผมรู้ว่าด้วยนะคะ”

ชายหนุ่มลุกเดินมาส่งสาวสวยที่ประตู อรละออดีแต่มองตามพอชายหนุ่มหันกลับมา หญิงสาวก็ถามอย่างสะทือนใจว่า “พี่ณาทรรักคุณมณจริง ๆ หรือคะ เขาเล็กกับพี่ฟ้าจริง ๆ หรือ” “คุณอรอย่าห่วงกังวลเรื่องของคนอื่นเลย” เขาอดหยุดหงิดไม่ได้ หญิงสาวน้ำตาคลอ “แต่พี่ฟ้าเป็นพี่สาวคนเดียวของอร เป็นเพื่อนที่ดีที่สุด ไม่ใช่คนอื่นสักหน่อย”

ใบหน้าอ่อนคลอน้ำตาด้วยความรู้สึกกระทบกระเทือน ความรู้สึกของหญิงสาวผู้นี้เปราะบางเหลือเกิน ความดีงามของเธอทำให้ชายหนุ่มตั้งใจไม่ได้ ไม่กล้าทำร้ายเธอ เพราะอย่างนั้นจนถึงปานนี้ อรละออจึงยังไม่เคยระแคะระคายเลยว่าเขารู้สึกอย่างไรกับฟ้ารุ่ง.....

ชายหนุ่มย้อนกลับไปบ้านในเวลากลางวัน นึกภาวนาให้ฟ้ารุ่งรออยู่ ไม่อย่างนั้นก็ทิ้งร่องรอยอะไรก็ได้ที่บอกให้รู้ว่าเธอกลับมาบ้านแล้ว แม้จะมาเก็บของเพื่อที่จะจากไปอีกก็ตาม ทว่าไม่มีร่องรอยว่า จะมีใครเข้ามา ทุกสิ่งทุกอย่างวางอยู่ในที่ทางเดิม

เขาทิ้งโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่ที่เพิ่งได้มา และวางกระดาษเขียนข้อความไว้ให้เธอ

“ฟ้าจ๋า... ถ้ากลับมาแล้ว โปรดติดต่อด่วนด้วย ผมเป็นห่วงคุณมาก รักคุณที่สุด.....”

ชายหนุ่มโทรศัพท์หาราตรี ผู้ซึ่งตอบอย่างวิตกกังวลว่า “พี่ไม่ได้ข่าวจากฟ้าเลย ณาทก็โทรมาถามเรื่อย ๆ คงอยากจะได้ยินว่าฟ้าโทรหาพี่เหมือนกัน”

แปลว่าฟ้ารุ่งไม่ได้อยู่กับกณทและราตรี ฎริได้แต่ทอดถอนใจ เธอติดต่อกับใครบ้าง เขาค้นดูข่าวของของเธอ พอเห็นจดหมายเป็นปีกของเขาวน ก็ต่อหมายเลขข้ามทวีปอย่างเร่งด่วน

“ผมไม่ได้ติดต่อกับฟ้าเลย ผมเขียนถึงเขา แต่เขาไม่เคยตอบ” สุ่มเสียงทางปลายสายบอกว่าไม่ได้โกหก ยิ่งกว่านั้นหากฟ้ารุ่งคิดจะไปหาเขาวน ก็คงไม่ทิ้งจดหมายทั้งหมดไว้ที่นี่

เขาเดินเชื่องซึมอยู่ในบ้านที่ว่างเปล่า เผ้าแต่คิดว่าฟ้ารุ่งติดต่อกับใครบ้าง ใครบ้างที่ได้พบเห็นพูดคุยกับเธอในระยะหลัง ๆ นี้ จู่ ๆ ชื่อหนึ่งก็ผ่านเข้ามาในความคิดของเขา.....

คณิต.....

ฟ้ารุ่งพูดถึงคณิตบ่อยมากในระยะหลังนี้ ไม่แน่ว่าบางทีเธออาจจะมีการติดต่อกับคณิต เพื่อสะสางเรื่องที่ดินที่เธอข้องใจอยู่..... ชายหนุ่มเดินไปชั้นรถ จะได้อะไรจากคณิตบ้างหรือไม่ ก็ยังดีกว่าที่เขาจะปล่อยให้ชื่อนั้นผ่านไปเฉย ๆ โดยไม่ทำอะไรเลย...

เลขานุการสาวของ คณิต พิริยะ ต้อนรับชายหนุ่มด้วยความตื่นเต้นระคนแปลกใจ ไม่ใช่เรื่องปรกติเลยที่จู่ ๆ คุณฎริ สุภวิวัฒน์ จะมาโดยไม่มีการนัดหมาย ชายหนุ่มเคยมาเยี่ยมเยียน พร้อมกับหุ้นส่วนคนอื่น ๆ เพียงครั้งเดียวเท่านั้นเอง

ฎริ ถือหุ้นของบริษัทใหญ่แห่งนี้ แทนพี่ชายที่ล่วงลับ ไม่ใช่จำนวนหุ้นที่มากมายนักเมื่อเทียบกับหุ้นส่วนอื่น ๆ แต่เขามีความสำคัญตรงที่เป็นคู่ค้าหลัก และยังเป็นเจ้านี่เงินกู้จำนวนมากพอสมควร

“คุณคณิตไปต่างจังหวัดคะ แต่ไม่ได้บอกไว้ว่าไปไหน คุณฎริมีธุระสำคัญหรือเปล่าคะ”

“จะว่าสำคัญก็ได้ แต่ไม่เกี่ยวกับธุรกิจหรอกครับ ความจริงผมตั้งใจจะมาคุยเกี่ยวกับญาติของผม” ชายหนุ่มพูด

“ใครหรือคะ ดิฉันจะช่วยได้บ้างไหม”

“คุณคงเคยคุยกับคุณฟ้ารุ่งมาก่อนแล้ว เธอโทรศัพท์มาหาคุณคณิต แล้วหลายครั้ง”

ชื่อ “คุณฟ้ารุ่ง” ทำให้สีหน้าของอีกฝ่ายเปลี่ยนไปในทันที ชายหนุ่มสังเกตเห็นและอดแปลกใจไม่ได้

“เอ๊ะ คุณฟ้ารุ่ง ขอดิฉันนี้ดูก่อน” เธอพูดเก๋ ๆ หลบตาทันที ท่าทีที่แสดงพิรุณวางมือไม่ถูกเหมือนมือสองข้างเกิดจะเกะกะขึ้นมา สะกิดใจชายหนุ่ม

หรือว่าเธอจะรู้อะไรบ้าง

เขาแกล้งพูดว่า “เธอบอกผมว่าจะมาที่นี่”

“แปลว่านี่คะ เธอไม่ได้มา” อากาการปฏิเสธเร็วกว่าปรกติ ชายหนุ่มทำเป็นไม่สนใจ แม้จะยิ่งสะตูดใจ

“คุณทำงานกับคุณคณิตหลายปี รู้จักคุณฟ้ารุ่งหรือเปล่าครับ”

เขาชวนคุยด้วยท่าทีปลอดโปร่ง “เธอเป็นภรรยาของพี่ชายผม”

“ดิฉันไม่รู้จักเป็นการส่วนตัวหรอกคะ จริงซี คุณฟ้ารุ่งเคยโทรศัพท์มาคุยกับคุณคณิต”

“เขาคุยกันเรื่องอะไรครับ”

“ดิฉันไม่ทราบหรอกค่ะ ต้องขอภัยด้วย”

ภุรี ถอนใจ เหน็ดเหนียวกับการความหาที่ไร้ประโยชน์

“เมื่อไหร่คุณคณิตจะกลับล่ะครับ ถึงอย่างไรผมก็จะต้องคุยกับเขาอยู่ดี”

“คุณคณิตไม่ได้บอกไว้ แล้วก็ไม่ได้โทรเข้ามาเลยคะ”

“แล้วถ้ามีปัญหาสำคัญ คุณจะทำอย่างไร”

“ยังไม่เคยมีปัญหาอะไร และปรกติคุณคณิตก็จะโทรเข้ามาเสมอค่ะ....”

“คุณฟ้ารุ่งหายไป นี่ผมไปแจ้งความไว้แล้ว คุณแน่ใจหรือว่าเธอไม่ได้มาที่นี่”

สีหน้าของเลขานุการสาวออกจะตกใจ

“อะไร นี่ซีเรียสถึงขนาดต้องไปแจ้งความเชียวหรือคะ”

“เธอเคยถูกลอบยิง แล้วต่อมาก็หายไปเฉยๆ คุณคิดว่าซีเรียสหรือเปล่า”

“คุณฟ้ารุ่งเคยถูกลอบยิงด้วยหรือคะ เมื่อไหร่กันคะ”

“ประมาณสามสัปดาห์มาแล้ว มีคนโดนลูกหลงบาดเจ็บด้วยคนร้ายบุกเข้าไปยิงถึงบ้านเลย”

หญิงสาวห่อปาก “คุณคิดว่าจะเป็นเรื่องชู้สาวหรือเปล่านั้นคะ”

“ผมไม่รู้”

“คุณฟ้ารุ่งเธอเกี่ยวข้องกับผู้ชายหลายคนหรือเปล่านั้น มีใครพอใจเธอเป็นพิเศษหรือเปล่านั้นคะ”

“ผู้หญิงสวยๆ ก็มีคนชอบทั้งนั้นแหละครับ”

หญิงสาวยกไหล่ “ถึงอย่างไรคุณคณิตก็ไม่เกี่ยวข้องกับแน่นอน ดิฉันรับรองได้คะ”

ชายหนุ่มออกจะแปลกใจ “คุณบอกว่าคุณฟ้ารุ่งเคยโทรศัพท์มาแต่ว่าแค่นั้นคงไม่มีใครคิดว่าคณิตเกี่ยวข้องกับหรือครับ”

สีหน้าท่าทางของหญิงสาวแสดงพิรุณอีก

“เอ้อ... จริงคะ... ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว”

ชายหนุ่มมองเธออย่างพยายามจะค้นหา แต่ไม่รู้จะทำอย่างไรนอกจากถอนใจหนักๆ

“ผมกลับก่อนดีกว่า ถ้าคณิตกลับมา คุณช่วยโทรศัพท์บอกผมด้วยก็แล้วกัน”

หญิงสาวแสดงความโล่งใจออกมาอย่างชัดเจน

สำหรับภุรี ไม่ว่าเขาจะระแวงไปเองหรือไม่ก็ตาม ชายหนุ่มรู้สึกว่ายานหญิงสาวผู้นี้ปิดบังอะไรไว้..!

เขาเดินกลับมาที่รถ นั่งทอดอาลัยหมดหวัง ไม่รู้ว่าจะค้นเอาอะไรจากใคร รู้สึกว่ามีติดบอดไปหมด ...ฟ้า.... คุณอยู่ที่ไหนนะ กำลังลำบากหรือว่าแค่แกล้งทรมานผมเล่น.....

ชายหนุ่มติดเครื่องรถ เผอิญสายตาเหลือบไปเห็นของเล่นเด็กที่เขาซื้อจากกลางทาง... เป็นอย่างไรก็เป็นกัน ถึงเขาจะกลายเป็นตัวตลกไปก็ช่าง...

เขาเดินกลับไปหาแม่สาวเลขานุการอีกครั้ง ปันสีหน้าขึงขัง

“ไหนคุณบอกว่าฟ้ารุ่งไม่เคยมาที่นี่ยังไงล่ะ”

“คะ... อะไรคะ...” เจ้าหล่อนถามด้วย สีหน้าแตกตื่น

“แล้วนี่ล่ะ อะไร”

ชายหนุ่มยื่นของเล่นเด็กออกมาตรงหน้า หญิงสาวมองงงๆ

“ของเล่นของลูกฟ้ารุ่ง อย่าเถียงนะว่าไม่ใช่ ผมเป็นคนซื้อเจ้าหุ่นยนต์ตัวนี้เอง มันมาตกอยู่ที่จอดรถได้ยังไง”

เธอพยายามจะนึกให้ออกว่าลูกชายของฟ้ารุ่งถือเจ้าของเล่นชิ้นนี้มาด้วยหรือเปล่านั้น สีหน้าที่แสดงออกยิ่งทำให้ชายหนุ่มแน่ใจ

“ผมพูดกับคุณไม่รู้เรื่อง ผมตามตำรวจมาตีกว่า บางทีคุณจะทำอะไรได้บ้าง”

หญิงสาวหน้าซีด รัลระลักรออกมาว่า

“อย่าคะ... เอ้อ ความจริงคุณฟ้ารุ่งมาที่นี่เมื่อสองวันก่อน...”

ชายหนุ่มชะงัก นั่นเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ฟ้ารุ่งหายตัวไป

“แล้วทำไมคุณไม่พูดความจริงตั้งแต่แรก”

“คุณคณิตบอกดิฉันว่าคุณฟ้ารุ่งมีเรื่องยุ่งยากกับผู้ชายหลายคน”

หญิงสาวสารภาพด้วยสีหน้าซีดเผือด “คุณคณิตกลัวใครจะเข้าใจผิดแล้วเอาไปพูดให้มีปัญหา กลัวจะกลายเป็นเรื่องเดือดร้อน ก็เลยขอให้ดิฉันช่วยปิดว่าคุณฟ้ารุ่งมาที่นี่ ดิฉันรับรองได้คะว่าคุณคณิตไม่เคยเกี่ยวข้องกับคุณฟ้ารุ่งเลย”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วอย่างงุนงง ทำไมคณิตต้องอ้างกับเลขานุการเช่นนั้น เขาปิดบังอะไรไว้

“เขาคุยกันอยู่นานแค่ไหน”

“ไม่นานหรอกค่ะ แค่อครึ่งชั่วโมงเท่านั้นเองจริงๆ และก็คงไม่ได้คุยอะไรกันมากเพราะว่าระหว่างนั้นคณิตก็โทรศัพท์ตลอด

ดิฉันเห็นจากสัญญาณใช้สายที่นี้” เธอชี้ที่เครื่องโทรศัพท์บนโต๊ะ “คงจะเป็นเพราะว่าคุณคณิตบอกเลิกนัดสำคัญอื่นเพื่อรอพบคุณฟ้ารุ่ง ก็เลยต้องโทรตามเคลียเรื่อง”

ชายหนุ่มยิ่งแปลกใจหนักขึ้น

“แล้วเขาออกไปด้วยกันหรือเปล่า”

“คุณคณิตแค่เดินไปส่งคุณฟ้ารุ่งกับลูกชิ้นรถ ประมาณสิบนาที ก็กลับมาคะ”

ฟังดูเหมือนไม่ได้มีเรื่องอะไร แต่ทำไมต้องมีการโกหกนั้นนี้ ซ้ำซ้อน คณิตโกหกแม่เลขา และเธอก็โกหกเขาต่ออีกทีหนึ่ง

“คุณคณิตไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับคุณฟ้ารุ่งเลยนะคะ” เธอย้ำแล้วย้ำอีกอย่างหวังใยเจ้านายเต็มที

“ครับ ผมรู้แล้ว ผมแค่อยากจะรู้เท่านั้นเอง ว่าฟ้ารุ่งพูดอะไร กับใครบ้างก่อนที่จะหายไป บางทีผมจะได้รู้ว่าเขากำลังจะไปที่ไหน กับใคร จะได้ตามถูก”

“ทำไมคุณถึงต้องตามหาคุณฟ้ารุ่งเล่าคะ”

“เขาเป็นภรรยาของพี่ชายผม... มีเอกสารที่ต้องเซ็นชื่อด้วยกันมากมาย ผมรอไม่ได้” ชายหนุ่มไปปิดหน้าต่างเฉย

“ดิฉันขอให้คุณพบคุณฟ้ารุ่งเร็วที่สุด หวังว่าไม่มีอะไรร้ายแรง นอกจากเป็นเรื่องเข้าใจผิดเท่านั้น”

“ผมก็หวังอย่างนั้นเหมือนกัน” เขาผินยิ้มให้อีกฝ่ายคลายใจ เจียบไปเป็นครู่ ก็ถามยิ้มๆว่า “เออ คุณรู้ไหมว่าลูกน้องคุณคณิต ชื่ออะไร คนที่ตัวใหญ่ๆ ดำๆ หน้าปรุๆ ผมหยิกๆ หยองๆ นะครับ ไม่ใช่อะไรหรอก เขาเคยช่วยผมแก้รถ ว่าจะรางวัลให้หลายครั้ง ก็ลืมอยู่เรื่อย”

“อ้อ นายทองคำ” คำตอบที่ลั่นไหลออกมาทันทีทำให้ชายหนุ่ม ต้องชะงักอีกครู่ คำที่คาดว่าจะได้รับคำตอบเพียงว่า ใครหรือคะ ไม่เห็นมีนี่คะ

เสียงเลขานุการสาวพูดต่อไปว่า

“ส่วนใหญ่เขาจะอยู่ที่ไร่ของคุณคณิต ไม่ค่อยได้มากรุงเทพฯ นานๆ จะพบสักครั้งหนึ่ง”

“คุณคณิตมีไร่ด้วยหรือครับ อยู่ที่ไหน”

“มีหลายแห่งคะ ที่โคราชก็มี ที่จันทบุรีก็มี แล้วยังมี ทางเหนืออีก”

ชายหนุ่มต้องถอนใจ “เป็นไปได้อย่างไร ที่ตอนนี้คุณคณิตจะอยู่ที่ใดที่หนึ่งในทั้งสามแห่งนี้”

“ก็เป็นได้ค่ะ เพียงแต่ไม่รู้ว่าเป็นที่ไหนกันแน่”

ภูริเจียบไป ก่อนจะขอมหมายเลขติดต่อที่บ้านของคุณคณิต เขาจากมาด้วยสมองที่หนักอึ้ง อดเป็นห่วงกังวลไม่ได้ว่าตนสงสัย และทำเกินเหตุไปหรือเปล่า จะเกิดอะไรขึ้นหากว่าจู่ๆ ฟ้ารุ่งก็กลับมา เขาคงต้องแก้ตัวกับคณิตอีกนาน

แต่ทำไมฟ้ารุ่งจะหายไปโดยไม่ทำอะไรติดตัวไปด้วยเลย ของใช้จำเป็นทุกอย่างทั้งของเธอและของลูกยังอยู่ที่บ้าน ราวกับว่าเธอไม่ได้ตั้งใจจะไปที่ไหนนานเลย เหมือนกับเธอและลูกจู่ๆ ก็หายตัวไปเฉยๆ

เขาขับรถอย่างไร้จุดหมาย ในที่สุดก็ต่อโทรศัพท์ถึงบ้านคณิต เพื่อจะถามทิศทางและมุ่งหน้าไปหา

“คุณคณิตไม่อยู่คะ”

เจ้าของบ้านสตรีเป็นคนให้การรับรอง สตรีวัยสาวใหญ่คุ้นเคยกับการเข้าสังคม ทำที่เป็นกันเองจนชายหนุ่มสะดวกใจที่จะนั่งสบายๆ และซักถามสิ่งที่เขาอยากรู้ เขาคู่กับเธอเป็นชั่วโมง ทำที่เหมือน รอสามีของเธอ ผู้ซึ่งเป็นทั้งลูกหนี้และหุ้นส่วนทางธุรกิจของเขา

คุณพี่มีไร่ที่ต่างจังหวัดด้วยหรือครับ ทำอะไรบ้าง ?

อยู่ตรงไหนคะครับ อากาศดีไหม พอจะหาซื้อได้อีกหรือเปล่า?

จนเขาถามถึงนายทองคำ.....

“อ้อ เป็นลูกน้องเก่าแก่ ติดตามดูแลกันมานาน แต่ว่านานๆ จะมากรุงเทพฯ สักครั้งหนึ่ง เขาช่วยดูสวนดูไร่ พวกขโมยขโจร มันคงกลัวเขาเลยไม่กล้ามายุ่ง”

“คุณพี่รู้หรือเปล่าครับว่าจะติดต่อเขาได้ที่ไหน”

“เอ๊ะ คุณมีธุระอะไรกับนายทองคำหรือคะ”

“ผมมีธุระส่วนตัวจะถามนายทองคำสักหน่อยครับ” ชายหนุ่ม พูดยิ้มๆ

สตรีสูงวัยพูดว่า “ไว้พี่จะถามคณิตเขาให้ก็แล้วกัน”

“ผมไม่อยากจะรบกวนคุณคณิตหรอกครับ เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง”

“แต่พี่ไม่ว่าว่าคุณนายทองคำเขาอยู่ที่ไหนหรือคะ เออ... พี่จะลองค้นดูในห้องทำงานของคุณคณิต เขาอาจจะจดไว้ในสมุดโทรศัพท์ เล่มใดเล่มหนึ่ง”

เธอรู้สึกจุกจิกค้นหาหมายเลขติดต่อนายทองคำ แต่เมื่อหาไม่ได้ ก็ตะโกนเรียกสาวใช้

“รู้จักบ้านเมียของนายทองคำไหม”

“เขาอยู่ที่ขอนแก่นค่ะ”

เป็นคำตอบที่ชายหนุ่มได้ยินชัดเจน

ภุรี พาตัวเองกลับมาพบนายตำรวจผู้รับเรื่องการหายตัวของ ฟ້ารุ่ง สีหน้าเคร่งขรึมวิตกกังวลขณะที่บอกเล่าเรื่องที่ได้ยินได้ฟังมา

“ถ้าฟังตัวผมเองคงจะไม่มีปัญญาสืบหาฟ້ารุ่งจากข้อมูลเล็กน้อย ที่มีอยู่นี้อะไรครับ... เรื่องของคุณคณิตกับลูกน้องหน้าปาร์ตี้ตรงกับที่ ฟ້ารุ่งเคยพูดถึงนี่ ฟังดูเหมือนไม่ค่อยจะมีน้ำหนักอะไร แต่ผมทำเป็น ไม่สนใจไม่ได้ เพราะไม่มีอะไรจะให้จับให้สาวได้อีกแล้ว”

“ผมจะจัดสายสืบออกติดตามทันที คุณภุรีไม่ต้องเป็นห่วง หรอกครับ”

“ยังมีพันตรีกณาท อีกคนหนึ่ง สารวัตรช่วยส่งคนติดตามดูด้วย ผมไม่รู้ว่าเขาเป็นตัวการหรือเปล่า”

“ผมจะจัดการให้ครับ สำหรับคุณภุรีเอง ถ้ามีข้อมูลอะไร เพิ่มเติมโปรดบอกให้ผมรู้ด้วย ทุกอย่างจะเป็นประโยชน์ทั้งสิ้น”

ชายหนุ่มลานายตำรวจหลังจากสนทนากันอย่างเคร่งเครียด

ข้อมูลเพิ่มเติม.... เขาจะไปหาได้จากที่ใด

เขาถือไว้อย่างดีและกระเช้าผลไม้ไปหาท่านนายพลธนฤทธิ์

“วันนี้มาคนเดียวหรือครับ ทำไมไม่พาคุณมธุรส หรือว่าคุณฟ້ารุ่ง มาด้วย”

นี่คงเป็นข้อเดียวที่ภุรีไม่ชอบท่านนายพลนอกราชการผู้นี้เลย เขามักจะถามถึงฟ້ารุ่ง..... ชายหนุ่มไม่ได้บอกเล่าว่าหญิงสาวหายตัวไป หลายวันแล้ว

ชายหนุ่มทำท่าที่คล้ายเป็นการเยียมเยียนตามปรกติ พูดสั้นๆ คยนี้ ความเป็นมาเป็นไปของแต่ละบุคคลในฐานะหุ้นส่วนคนใหม่ และท่านนายพลก็สนทนาด้วยอย่างคนกันเองที่เปิดเผยจริงใจ

แล้วภุรีก็ถามถึง คณิต พิริยะ

“คณิตหรือ เขาเป็นคนหนุ่มที่สุขุมรอบคอบมากที่สุดเลยนะ”

ผู้ตอบไม่รู้เจตนาที่แท้จริงของอีกฝ่าย “เพราะอย่างนั้นพวกเราถึง ไว้ใจให้เขาบริหารงานที่บริษัทสมมิตร ยังไงล่ะ มีอยู่บ้างบางช่วงที่ บริษัทโดนภาวะวิกฤติ แต่เพราะเขาเก่งก็เลยเอาตัวรอดมาได้ ถึงจะเสียหาย มีหนี้สินตามมา แต่ก็ยังเสียหายน้อยกว่าที่นั่นจะเป็น”

“ผมได้ยินฟ້ารุ่งพูดว่าเคยจะซื้อที่ดินที่เพชรบุรีของคุณคณิต”

“ที่ดินที่เพชรบุรี.... เอ๊ะ ที่แปลงนั้นขายไปแล้วนะ ผมเป็น นายหน้าให้เขาเองแหละ ได้เงินมากเสียด้วย เพราะรัฐบาลประกาศ เป็นเขตส่งเสริมการลงทุน ราคาก็เลยพุ่ง” เขาหยุดคิดชั่วครู่ ก่อนจะพูดว่า “ใช่แล้วละ ครั้งสุดท้ายที่เราอยู่ที่ภูเก็ตด้วยกัน คุณคณิตกับพี่ชายคุณทะเละกันเรื่องที่ดินแปลงนี้แหละ แต่ว่าผม ไม่ได้รู้ต้นลึกหนาบาง รู้แต่ว่าเขาตกลงกันไม่ได้ พอดีพี่ชายคุณ เกิดอุบัติเหตุเสียชีวิตไปก่อน”

ชายหนุ่มรับฟังคำบอกเล่าอย่างแปลกใจ

“ท่านอยู่ด้วยกัน ในคืนก่อนที่พี่ชายผมจะเสียชีวิตหรือครับ ทำไมผมไม่ทราบ”

“ไม่มีใครคิดจะปิดบังหรอกคุณ แต่ถ้าไม่มีข้อเกี่ยวข้องด้วย ก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุด”

ภุรีขมวดคิ้ว

“แปลว่ามีปัญหาเรื่องที่ดินแปลงนี้กันอยู่จริง ๆ หรือครับ”

“ผมว่ามีนะ แล้ววันนั้นไม่ใช่ผมคนเดียว แต่ว่านายพีระพล น้องชายผมก็อยู่..... ที่จริงคุณคณิตบินไปสมทบกับเราเพราะเรื่องนี้ เขาต้องการทำสัญญาขาย แต่ว่าติดขัดตรงที่พี่ชายคุณขอซื้อไว้ก่อน สองคนนั้นขอเวลาเคลียปัญหานี้กัน แต่ว่าเคลียไม่จบ เขาตกลงจะ มาคุยกันต่อที่กรุงเทพฯ”

“หลังจากพี่ชายผมเสีย ไม่มีใครพูดถึงเรื่องนี้อีกเลยหรือครับ”

“ก็จะต้องพูดอะไร ทุกอย่างเป็นไปตามตัวอักษร ถ้ามีปัญหา ก็ฟ้องกันไปตามขั้นตอนของกฎหมาย เราคนทำธุรกิจ หายใจเป็น ธุรกิจอย่างเดียว”

“ผมอยากจะเรียนถามท่านอีกข้อหนึ่ง ท่านเคยเห็นลูกน้อง ของคุณคณิตคนที่ชื่อทองคำไหมครับ สูงใหญ่ ตัวดำ หน้าปาร์ตี้ ผมหยิก ผมได้ยินว่าเป็นคนแก่คนแก่คอยดูแลกันอยู่”

ชายหนุ่มถาม และคำตอบก็ทำให้เขาแปลกใจ

“เคยซิ ก็ในวันนั้น นายทองคำเขาก็อยู่ด้วยกับคุณคณิต แต่ว่าไม่ได้บินกลับพร้อมกัน คงจะตามกลับทีหลัง”